

ע"פ 1050/14 - המערער: פלוני נגד המשיבה: מדינת ישראל

בית המשפט העליון

ע"פ 1050/14 - א'

לפני:

כבוד השופט ס' גובראן

המערער:

פלוני

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי
בנצרת מיום 26.1.14 בתפ"ח 49333-05-12 שניתן על
ידי כבוד השופטים: י' כהן - נשיא, ב' ארבל - סג"נ וא'
הלמן

תאריך הישיבה:

י"ב באדר א' התשע"ד (12.2.2014)

בשם המבקש:

עו"ד אבי תגר

בשם המשיבה:

עו"ד ארז בן-ארויה

החלטה

לפניי בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (תפ"ח 49333-05-12, הנשיא י' כהן, סגן הנשיא ב' ארבל והשופטת א' הלמן) מיום 26.1.2014.

רקע והליכים

1. המבקש הורשע, על פי הודאתו, בעבירה של מעשה מגונה (סעיפים 348(ד)(1) ו-348(ג) לחוק העונשין (להלן: חוק העונשין)) ואי קיום חובת תעודת משיט (תקנות 3(ב) ו-31 לתקנות הספנות (ימאים) (משיטי כלי שיט קטנים), התשנ"ח-1998 (להלן: תקנות הספנות)). על פי כתב האישום המתוקן, המבקש הוא בעל מוסך וסוכנות לתיקון אופנועים וכלי שיט קטנים. בנוסף, המבקש מפעיל בית ספר להשטת כלי שיט קטנים, במסגרתו ניתנים שיעורים עיוניים ומוסדרים מבחנים מעשיים להשטה. המבקש אינו מורשה להעביר מבחן מעשי או ללמד שיט מעשי. המתלוננת, ילדית 1994, ביקשה בקיץ 2011 להוציא רישיון להשטת אופנוע ים. בתמצית, המבקש שכנע את המתלוננת לנסוע איתו ביום 12.7.2011 לכנרת בתואנות שונות. שם, שייטו באופנוע הים, כאשר תחילה השיט אותו המבקש, ואז נתן למתלוננת. זאת, תוך כדי שהוא מסביר לה כיצד לנהוג בו אף שאינו מוסמך לכך. בהמשך הציע המבקש למתלוננת לעשות לה מסאז', בתואנה כי שריריה תפוסים לאחר השיט. המתלוננת נרתעה, אולם לאחר שהמבקש הפציר בה, וסיפר לה כי הוא מומחה למסאז' תאילנדי, נעתרה להצעתו. במהלך המסאז', המבקש נגע בה באיבר מינה, ניסה להפשיט אותה, ומשך את תחתוניה אל ברכיה, קירב את ראשו לאיבר מינה, וליקק אותו בלשונו. במהלך זאת, ניסתה המתלוננת מספר פעמים להפסיק את המסאז' ולהתנגד למבקש.

2. יצוין כי לאחר שהצדדים הגיעו להסדר טיעון ביניהם, ביום 10.3.2013 ביקש המבקש לחזור בו מן ההסדר. זאת, בתואנה כי הופעל עליו "לחץ אדיר" ואיימו עליו כי אם יורשע בעבירה המקורית (אונס), יבלה שנים ארוכות במאסר. מספר ימים לאחר מכן, ביקש לחזור בו מבקשה זו, והסדר הטיעון נותר על כנו. לאחר מכן, ההליך התארך מסיבות שונות במשך כעשרה חודשים, עקב אשפוזו של המבקש בבית חולים ומצבו הרפואי הירוד, כעולה מתעודות רפואיות שהגיש בא-כוחו. בין היתר, המבקש תואר כסובל מחוסר יכולת להתנועע, אינו מתקשר ורבליט, וצידו השמאלי של גופו אינו מתפקד כלל. אולם, הסתבר כי באחד מהימים בהם היה חולה לטענתו, הוא צולם על ידי חוקר פרטי שנשכר על ידי משפחתה של המתלוננת מוסע במכונית על ידי אשתו. תחילה, נראה אכן במצב קשה והובל על ידי אשתו באמצעות כסא גלגלים. אולם, בהמשך היום צולם נוהג הוא ברכב, חונה, קם מהרכב ומסתובב בקלילות. זאת, בניגוד למצבו הרפואי הנטען.

3. ביום 26.1.14 גזר בית המשפט המחוזי על המבקש 16 חודשי מאסר בפועל; 12 חודשי מאסר על תנאי; קנס בסך 7,000 ש"ח; פיצוי למתלוננת בסך 25,000 ש"ח. עוד נקבע בגזר הדין כי המבקש יתייצב לריצוי העונש ביום 16.2.2014.

הבקשה והתגובה לה

4. מכאן הבקשה שלפניי. הבקשה הכתובה כללה משפט אחד בלבד: "בית המשפט הנכבד מתבקש להורות על עיכוב ביצוע פסק הדין על למתן החלטה בערעור שאם לא כן, עלולה להיות תכליתו של הערעור מושמת לאל". בדיון שהתקיים במעמד הצדדים הרחיב בא-כוחו מעבר לכך, וציין כי מאסרו של המבקש - בהינתן סיכויי הערעור הטובים - יביא לפגיעה חמורה בו. עוד ציין כי מדובר בעונש מאסר קצר, ואת הימשכות ההליכים בעניינו. זאת, בהתבסס על טיב הערעור - חזרה מהודיה - שיכולה להוביל בסופו של יום לזיכוי ולא רק להקלה בעונש. מרבית טענותיו של המבקש בדיון שלפניי התמקדו בסיכויי הערעור עצמו.

5. מנגד, טוענת המשיבה כי יש לדחות את הבקשה. במסגרת זאת, מציינת היא כי גזר הדין ניתן ביום 26.1.2014, אולם, המבקש המתין עד לשישה ימים טרם תחילת ריצוי העונש כדי להגיש את בקשה זו. לטענתה, חומרת העבירות, עברו הפלילי של המבקש, התנהלותו בהליכים בבית המשפט המחוזי, וסיכויי הערעור הקלושים אינם מצדיקים להיעתר לבקשה, ולפיכך יש לדחותה.

דין והכרעה

6. לאחר שעיינתי בבקשה שלפניי, בגזר דינו של בית המשפט המחוזי ובנימוקי הערעור שהגיש המבקש, ולאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

7. כידוע, ככלל, נאשם יחל בריצוי עונש מאסר בפועל מיד עם מתן גזר הדין. בקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר תאושר רק נוכח נסיבות מיוחדות, שמשקלן גובר על האינטרס הציבורי באכיפת עונש מאסר באופן מיידי (ראו: ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000) (להלן: פרשת שוורץ)). שם נקבע כי במסגרת זאת, יש לבחון בין היתר את אורך תקופת המאסר, חומרת ונסיבות העבירה, סיכויי קבלת הערעור וטיבו, עבר פלילי ונסיבות אישיות (פרשת שוורץ, עמודים 277-282).

8. במקרה דנא, השיקולים מטים את הכף לעבר האינטרס הציבורי וריצוי המייד של עונש המאסר. ראשית, אציין כי בצדק קבע בית המשפט המחוזי כי העבירות בהן הורשע המבקש חמורות. המבקש ניצל את מרותו ותקף מינית את המתלוננת שהינה קטינה. שנית, אינני מקבל את טענותיו של המבקש לעניין הימשכות ההליכים. כפי שתואר לעיל, ההליכים התארכו נוכח התנהלותו של המבקש עצמו. לפיכך, אינני סבור שהמבקש יכול להיבנות מטענה זו. שלישית, אמנם לא מדובר בעונש מאסר ארוך, אולם, גם לא עונש קצר של חודשים ספורים. רביעית, תסקירי שירות המבחן מראים כי המבקש לא הביע חרטה, וכן לא ניתנה המלצה טיפולית בעניינו. חמישית, למבקש עבר פלילי מכביד. שיקולים אלה הובילו למסקנה כי דין הבקשה להידחות.

9. לבסוף אציין, זאת מבלי להביע עמדה לגבי סיכויי הערעור, כי בפני המבקש ניצבת משוכה לא קלה. כפי שתואר לעיל, המבקש ביקש כבר פעם אחת לחזור בו מהודיתו, אולם, בסופו של יום, חזר בו מבקשה זו.

10. סוף דבר, הבקשה נדחת. המערער יתייצב לריצוי עונשו בימ"ר קישון, ביום 16.2.2014 לא יאוחר מהשעה 10:00, כשבדיו תעודת זהות. על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

11. המזכירות תקבע את הערעור בפני הרכב בהקדם.

ניתנה היום, י"ב באדר א' התשע"ד (12.2.2014).

